

[Poul Hartling.]

god tid til at udarbejde detaljerne i bekendtgørelsen, dels bør selvfølgelig aspiranter til læreruddannelsen have et rimelig langt varsel; allerede nu har vi på seminarierne mange forespørgsler fra ansøgere, som vil vide, hvornår det nye begynder, fordi de gerne vil kunne planlægge deres studietid, deres fremtid, og det er jo da en ganske rimelig tankegang. Jeg er godt tilfreds med, at man på dette punkt ikke forjager sig, og jeg synes, at den højtærede undervisningsminister her har ændret betænkningens oplæg til det bedre. I venstres gruppe har vi drøftet lovforslaget, som det nu engang foreligger, og vi står positivt over for principperne i det.

Uddannelsen er i vore dage et afgørende område i vort samfund, og kernen i et godt uddannelsessystem må være en god folkeskole, men forudsætningen for en god folkeskole er også en god læreruddannelse. Derfor er det meget vigtigt, at vi lægger lovgivningen så forstandigt til rette, at læreruddannelsen får så gode rammer som muligt.

Man har inddelt lovforslaget i kapitler, og det er virkelig meget fornuftigt. Kapitel I handler om de almindelige bestemmelser. Det er i god overensstemmelse med traditionen i dansk læreruddannelse og for resten også med venstres skolepolitik, at statsseminarier og private seminarier nævnes side om side. Den tilsynsførende fra statens side er i øjeblikket undervisningsdirektøren for folkeskolen og seminarierne, det var tidligere statskonsulenten for folkeskolen og seminarierne.

Jeg kan nok se ideen i at knytte læreruddannelsen og folkeskolen så nær sammen også administrativt. Jeg ved også, at der er en lang tradition for dette. Alligevel vil jeg som bidrag til en bred og levende debat om kapitel I rejse det spørgsmål, om ikke tiden nu er kommet til at give seminarierne og hele læreruddannelsen og videreuddannelsen sit eget administrative organ. Jeg siger for en ordens skyld, at denne bemærkning

ikke har nogen som helst forbindelse med, at der er udnævnt en ny direktør for folkeskolen og seminarierne. Ham har vi den største respekt for. Bemærkningen har intet som helst personligt indhold, men kun det rent praktiske, reelle, om det ikke var nyttigt, at vi i seminarieverdenen fik vort eget administrative organ. Det behøver ikke at blive dyrere, arbejdet med tilsynet og eksamenstilrettelæggelsen skal jo gøres alligevel, men området er så stort nu, at det må være berettiget at rejse det spørgsmål.

Kapitel II handler om optagelsen på seminarierne. Det er en klar linje i betænkningen, at kravene til den, der skal optages, må være store og også gerne lidt større end de krav, vi i dag stiller til dem, der optages til en 4-årig uddannelse. Jeg er dog ikke så sikker på, at de øgede krav hele vejen igennem skal være lidt i retning af studentereksamen; al ære for studentereksamen, så er det dog ikke sikkert, at det er den mest velegnede forberedelse netop til at blive lærer. Hvis man synes det, burde man simpelt hen kræve studentereksamen som adgangstegn. Venstre kan ikke være med til det krav. Vi ønsker, at der skal være flere veje inden for seminariet. I 1947 åbnede man en studentertilinje. Den blev mødt med megen skepsis, men i 1954 blev den som en 3-årig uddannelse for studenter sidestillet med den 4-årige uddannelse, og nu kunne det se ud til, at man ville gøre studentereksamen til den normale forudsætning for en læreruddannelse.

Vi kan ikke undvære tilgangen af studenter, men vi er tilfreds med, at lovforslaget peger på 2 veje. Man bliver imidlertid betænkelig ved, at vejen gennem adgangsprøven i den grad skal tegnes op efter gymnasiets røde betænkning, og da forslag om adgangskursus ikke er fremsat endnu, er det også endnu lidt tåget, hvad ministeren selv vil. Da seminariekommisionen i begyndelsen af 50'erne, altså forud for den forrige lov, sluttede sit arbejde, afgav den en gul betænkning. Jeg ved ikke, om det er symbolsk, at man denne gang har nærmet